näggid, kus karw pealt mahha läks, seal ei kippu- nud kegi enam kööki. Üks üllekohtune ahne on pöl- lenud koera sarnane, ni kaua kui ta wäggew on, otsib iggamees temä sõbrust. Sest et temal lihha- tük suus, rägib iggamees temale kiitust, olgo ta pahhem kui pahha. Juhtub üks nisuggune mees nuhtlust sama ehk wolli käest ärra kautama, siis ei olle temäst suremat luggu ja temä karwad langewad üks teise järrele mahha. Need ollid temä endised sõbrad."

Kuningas ütles: „Lõppetagem pikkemat juttu. Ma tõstan teid kui enne omaks essimeseks nõuome- heks suurte issandate seltsis, teie peate miño sala- kohtus istuma. Mõnda üllendan teid jälle aun ja wolli sisse, lotes et teie selle armo wäärt ollete. Kui teie tarkus truuse kõrwas ellab, siis ei sa keddagi teie üle tõusma. Teie peate miño nimel riiki wal- litsema; seeks annan oma pitseri sõrmukse teie kätte; mis teie ial miño nimel seate ja tallitate, se olgo iggawest seatud ja tallitud."

Mõnda olli Reinowadder korraga rigi wallitsejaks tõstetud. Temä täñas kuningat allandlikult sure auwo eest ja tõutas kõik asjad kuningale ja rigile kassuks toimetada. — Meie tunneme temä tõutamise kindlust!

Waene awatut hunt wingerdas tük aega kanges wallus kaebades maas, naine, lapsed ja mõned lig- gemad suggulased nuttes temä ümber. Siis tõsteti tedda raami peale ja kanneti sealt ärra; temä kehha külles leieti 26 awa. Tohtrid ömblesid suremad awad

kinni, tõmbasid weikemad plaastritega kokko ja and- sid wallo ärratwõtwad rohtu sisse; kõrwa pisteti ni- sugust rohtu, mis eest ja taggant aige aewastama pañi. Aige pandi pehme põhhu peale sängi pikkali, kus ta nattoke aega maggas, siis äbbi ja wallo pär- rast ülles ärkas ja oigades oma ädda kaebas. Naine

istus kurtes sängi ees, lapsed ulgusid nuttes sängi otsas.

Reinowadder kärratses rõemsast sõbradega, jõi puddeli õlut ja puntsi, laskis ennast kiita ja ärkas siis teele walmistama. Kuningas käskis suremad issandad tedda saatma minna. Lahkudes ütles ta rebbasele kät andes: „Miño sõbber, tulge ruttust jälle taggasi!" Reinowadder täñas põlwile sure armo eest, õnnistas kuningat ja kuningasat, lubbas mõne päwa pärrast taggasi tulla, rigiwallitsust toi- metama.

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 116